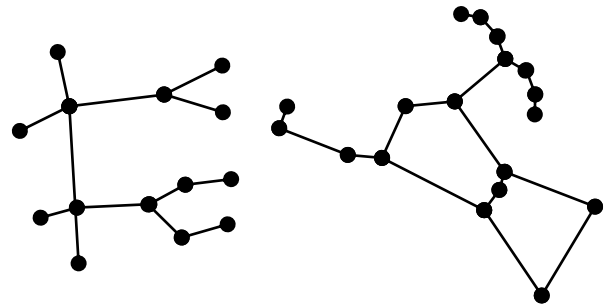
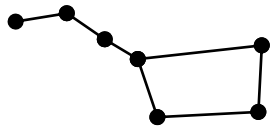
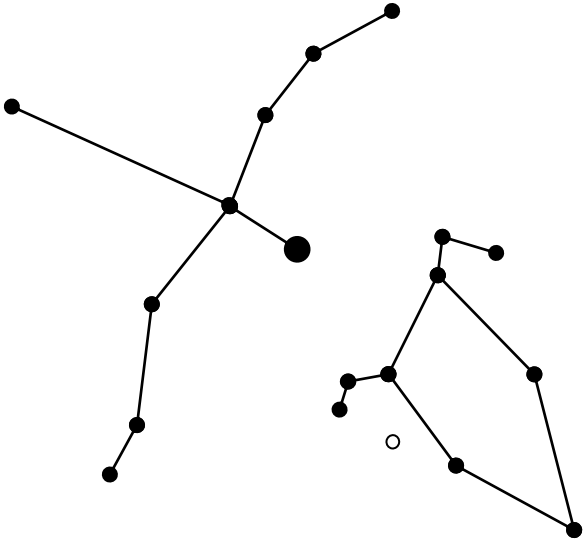
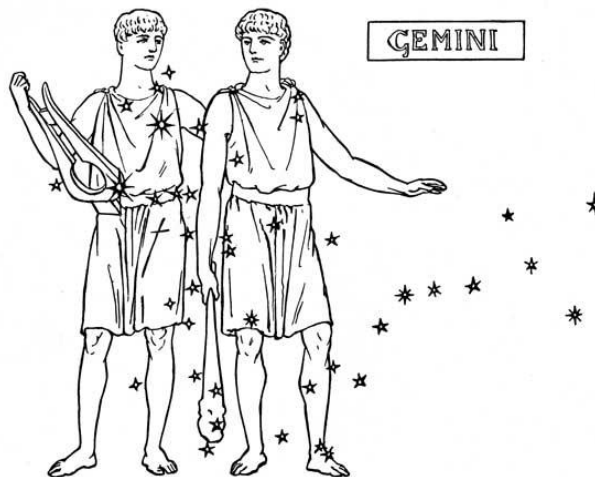

Pòl·lux

Segons la llegenda, Pòl·lux era el fill immortal del gran Zeus. Era impulsiu com el seu pare. Li agradava practicar l'art de la lluita i especialment la lluita cos a cos. Tenia un germà bessó mortal que es deia Càstor i era tot el contrari que el seu germà, li agradava la doma de cavalls i les arts contemplatives.

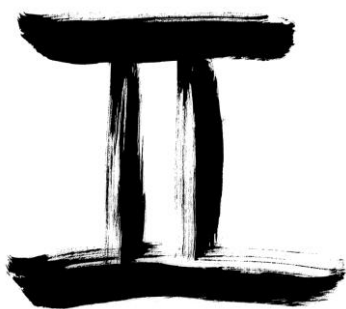
Tots dos germans bessons eren fills de Leda, però cadascú tenia un pare diferent i un caràcter també molt diferent. Sovint xocaven i discutien, però en el fons s'estimaven molt.

En aquella època hi havia moltes guerres per reclamar territoris i poder. I com a joves guerrers, Pòl·lux i Càstor sempre acabaven al mig dels conflictes. Aviat van aprendre a lluitar junts per vèncer els seus contrincants ja fossin exercits o éssers monstruosos.

Ràpidament es va estendre la seva fama d'herois i tothom acudia a ells per demanar auxili. Va ser justament en una d'aquelles ocasions, a la batalla del Llac Regillus, on succeí el fatal desenllaç.

Càstor va caure mortalment ferit i Pòl·lux mort de dolor, va demanar al seu pare, Zeus, que el fes mortal per poder acompanyar al seu germà cap el regne subterrani dels morts. Zeus va escoltar el seu fill i va fer un pacte amb Hades el rei dels morts perquè els dos germans poguessin estar junts, mig any a l'inframón i mig any a l'Olimp amb els déus.

I així es va fer. Aquesta forta unió fraternal va crear la llegenda dels bessons o llegenda de Gèmini i per això la seva constel·lació està formada per dues persones agafades de les mans.

Alioth

Fa molts i molts anys els indis encara eren nòmades i viatjaven d'un lloc cap a un altre buscant indrets per viure. Fins que van arribar a una vall on van trobar arbres fruiters, animals per caçar i tot allò que necessitaven per viure. I van decidir no canviar més de casa i quedar-se allà a viure.

Un matí quan anaven a esmorzar, van entrar al seu tipi i quina va ser la seva sorpresa que es van trobar que no quedava res de menjar. Els havien robat el menjar. Però qui?

Van trobar unes petjades com aquestes i van pensar que segurament era una ossa que buscava menjar per les seves cries. Per esbrinar qui havia estat, van decidir que demanarien ajuda a tres germans indis que eren coneguts pel seu coratge i intel·ligència.

El germà gran era el que tenia millor vista de tots i millor punteria, podia veure l'ocell que estava d'alt de tot de l'arbre més alt. El germà mitjà era el millor rastrejador, només que trepitgessin una miqueta (així), ja sabia que havies passat, sempre anava acompanyat del seu gos llop. I el germà petit era el més ràpid, no hi havia cap indi que fos tan ràpid com ell.

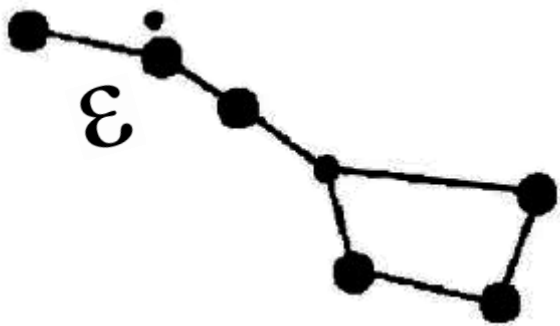
Només arribar al tipi, el germà mitjà va veure que les petjades eren d'una ossa. Així que els tres germans van decidir que passarien tota la nit vigilant i treballarien junts per poder-la caçar.

Així es van repartir pel poble: El germà gran es va pujar en un arbre. El rastrejador es va posar a l'entrada del poble per intentar descobrir d'on venia l'ossa. El més ràpid es va posar molt a prop, molt a prop, molt a prop de la tenda on tenien el menjar per poder sortir corrents cap a l'ossa i poder capturar-la.

Quan estava tot tranquil i en silenci, van veure la ossa com s'apropava i anava cap el menjar. El germà gran va començar a estirar, a estirar, a estirar l'arc i va estirar tant el braç que es va xocar amb una fulleta. Aleshores l'ossa el va sentir i va començar a

córrer. El germà petit va afanyar-se a perseguir-la acompanyat del mitjà i del gran. Tots tres indis van començar a córrer darrera de l'ossa i corrien i corrien, però l'ossa era molt ràpida i corrien i corrien i continuaven corrent, corrent, corrent fins que van arribar a dalt de tot de la muntanya més alta de tot i...els indis van veure que la muntanya s'acabava i pensaven que estaven a punt d'agafar-la, quan aquesta va fer un salt i va començar a córrer pel cel. Però els indis, que eren capaços de fer encanteris, van continuar corrent pel cel, seguint a l'ossa.

I diuen que l'encanteri dels indis va fer que ells i l'ossa es perseguissin per sempre més en el cel brillant.

L'ossa és el quadrat i les tres estrelles que l'acompanyen qui són? I la estrella petitona, la que va sempre al costat del germà mitjà qui deu ser?

Sirius i Orió

A l'època dels grecs vivia un caçador que es deia Orió. Era el millor caçador de tota la contrada i ell es creia el millor de tots. Sempre que podia presumia de les seves habilitats. Diuen que era capaç de trobar un porc senglar en el bosc més espès i si tenia un mal dia era capaç d'anar a buscar un lleó i caçar-lo amb les seves pròpies mans. Tenia un gos que es deia Sirius. Eren amics des de ben petits i sempre s'ajudaven a caçar tot tipus d'animals.

Però no tothom estava content amb el gran caçador Orió. Resulta que Artemisa, la deessa protectora dels animals i les plantes del bosc, no li agradava gaire que Orió es dediqués a caçar dia i nit tot els animals que trobava. Per això va decidir enviar un missatge d'advertència a través del seu amic Sirius.

Al endemà Orió va sortir a caçar com cada dia, però Sirius no el volia ajudar. Al contrari, cada vegada que trobaven una presa Sirius la feia fugir. Orió no entenia res i no estava per perdre temps així que va esperar a que es fes fosc i va escapar de la vigilància de Sirius

per poder caçar alguna cosa.

Artemisa el va veure i va enviar un escorpí per aturar-lo. I així va ser com, al mig de la nit més fosca, el gran caçador va caure ferit per la picada d'un escorpí.

L'escorpí el va picar al taló i el seu verí es va estendre per tot el cos. Va patir febres molt altes, tremolors, dolors... Enmig d'aquelles febres va demanar als déus que si aconseguia curar-se deixaria de caçar. I així va ser! Es va curar i mai més va tornar a caçar.

Des d'aleshores podem veure brillar al cel, el caçador Orió acompanyat del seu amic Sirius i a l'altre punta del cel l'Escorpí amb qui es va haver d'enfrontar.

Iris

Iris era la missatgera dels deus abans que el propi Hermes. Anunciava el pacte dels humans amb els deus i el final de les tempestes. Estava casada con Zèfir, deu del vent de l'oest.

La podeu veure representada como una noia amb un vestit dels colors del Arc de St. Martí (Arco Iris), ales daurades i un caduceu. La vara era un símbol que representava el dret a portar la paraula dels deus, especialment de part d'Hera i d'Atena. També duia una gerra amb aigua del riu Estígia, que separa la terra dels morts de la dels vius, la utilitzava per fer dormir a tots aquells que cometessin perjuri i per subministrar aigua als núvols.

La **nebulosa d'Iris** es troba a la constel·lació de Cefeu, que era el marit de Cassiopea, la reina vanitosa. La seva llegenda diu així:

Fa molts i molts anys a unes terres d'Àfrica hi regnava la reina Cassiopea. Presumia de tenir la filla més bonica del món. Més bonica que qualsevol noia de la Terra, més bonica que qualsevol princesa, més bonica que qualsevol deessa. Fins i tot més bonica que la filla del déu Poseidó. I això que la seva filla era molt guapa!

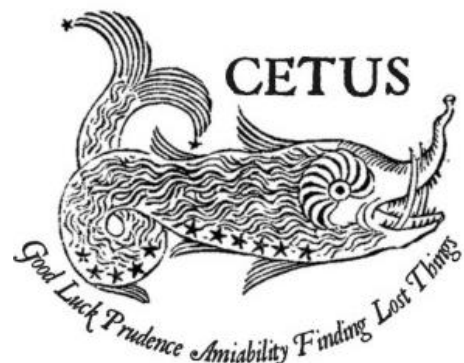
Poseidó es va enfadar molt i va enviar el monstre marí més terrible de tots, Cetus!

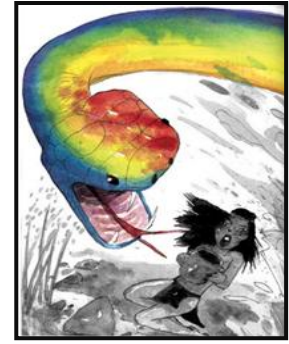
Casiopea es va espantar i va anar a demanar ajuda a un oracle. L'oracle coneixia les intencions del déu Poseidó i li va dir:

-Si vols calmar a Poseidó hauràs de lligar la teva filla Andròmeda de la pedra més alta del penya-segat perquè se la mengi el monstre marí Cetus.

Quan el monstre estava a punt de cruspir-se-la va aparèixer l'heroi Perseu a sobre d'un cavall alat. Perseu va combatre amb el monstre i el va guanyar.

Però que va passar amb la reina Casiopea? Doncs... Poseidó la va castigar per ser tan presumida i egocèntrica. La va immortalitzar en una constel·lació al cel girada cap per avall perquè tothom que mirés al cel i la veiés, pogués recordar la seva història

Forces cultures ancestrals relacionaven l'Arc de St. Martí (Arco Iris) amb una serp. Concretament els Toba, una cultura australiana, tenen una llegenda sobre aquesta serp que ells anomenen Mongonaló. La llegenda és la següent:

Un dia, un toba va sortir a caçar. No havia caminat gaire lluny del seu poblat quan es va trobar amb una serp gegant...Era Mogonaló, la serp de colors.

La serp es va posar a parlar i li va dir:

-Necessito anar a la llera del riu Tala, em podries portar?

-No puc, ets enorme i no tinc prou força- va respondre el caçador.

-Si em portes, seré tan lleugera que no notaràs el meu pes. A més a més, compartiré amb tu un secret per obtenir tota la caça que vulguis, ja siguin peixos, aus o animals terrestres.

El caçador va estar d'acord amb el pacte i es va posar la serp en braços amb una mica de temor. Es va sorprendre quan va comprovar que efectivament era molt lleugera. Va caminar i caminar... va carregar la serp un bon tros fins que va arribar al riu. Un cop la va deixar, Mongonaló li va dir:

-Quan vulguis caçar, simplement has d'anomenar, pel seu nom, els animals que desitgis i vindran mansament cap a tu.

Després la serp es va submergir a les profunditats aquàtiques i l'home va tornar feliç a casa seva. Des d'aleshores, en tenien prou a cridar els animals perquè aquests vinguessin i els poguessin matar.

Però el nou tracte va fer que la tribu matés més del que necessitava i cada vegada hi havia menys animals. Taanki, el savi de la tribu no li agradava gens el que estava passant i, cansat d'observar, va decidir intervenir.

-Això està malament. Els amos dels animals s'enfadaran i una catàstrofe caurà sobre nosaltres-. Val alçar els braços al cel i xiuxiuejant un encanteri va dir:

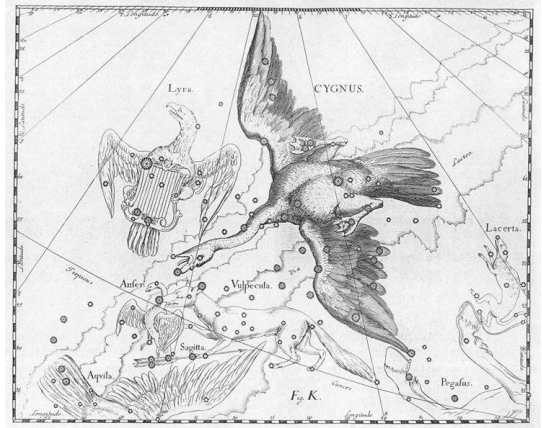
-A partir d'ara mateix els animals tindran por a l'home!

I així va ser com des d'aleshores ja no és tan fàcil caçar un animal. No obstant, Taanki era un bon líder i no va defugir la seva responsabilitat cap a la tribu. Va ensenyar als homes com caçar els animals amb arcs, fletxes, trapes xarxes i altres eines, sempre i quan fos per la seva subsistència i no només pel plaer de caçar.

Deneb

Deneb és l'estrella més brillant de la constel·lació del cigne. I precisament el cigne és la forma que va triar el déu Zeus per atraure la reina **Leda** de qui s'havia enamorat.

Durant la nit de bodes el bell cigne va convèncer a la reina per tenir relacions. Leda no va ser capaç de dir res al seu marit i aquella nit va tenir relacions amb ell. Fruit d'aquelles dues trobades la reina va tenir dos ous, d'on van néixer dues parelles de bessons: Pól·lux i Helena, fills de Zeus, i Clitemnestra i Càstor, fills del rei.

No obstant, hi ha altres llegendes al voltant d'aquesta constel·lació com:

La llegenda de Zeus i Némesi

Diuen que Zeus es va encapritxar de Némesi, la deessa de la justícia i la venjança, però ella no el corresponia. Per això, va inventar-se mil i una maneres d'enganyar-la i poder-la convèncer. Cansada de la persecució Némesi es va convertir en oca per escapar volant però Zeus es va transformar en un Cigne i la va atrapa. Fruit d'aquella trobada Némesi va pondre un ou blau, però el va abandonar.

Un camperol el va trobar i el va portar a la reina Leda, la qual el va incubar com si d'un fill seu es tractés. D'aquell ou va néixer Helena, una noia de gran bellesa i que més tard es coneixeria pel nom d'Helena de Troya.

Cygnus fill de Posidó

Cygnus era el fill del déu Poseidó, però al néixer va tenir problemes i el van abandonar a la vora de l'aigua perquè morís. Un cigne el va veure i el va adoptar com propi. El va dur volant dins seu fins a Colonaë, un regne al nord de Troya del qual es va coronar rei.

Cygnus va participar a la defensa de Troia contra els atacs d'Aquil·les. En un d'aquestes lluites Aquil·les va acabar amb la vida de Cygnus i va ser Posidó qui va recollir el cos del seu fill i el va convertir en cigne, reservant-li un lloc al cel nocturn.

Tot i tenir tants mites associats, els grecs anomenaven la constel·lació, Ocell. No va ser fins l'època dels romans quan es va canviar el nom pel de Cygnus (Cigne). Els àrabs la coneixien com la constel·lació de la gallina. També es coneix com la creu del nord per la seva forma i es troba a la franja de la Via Làctia.

